



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

Números estrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, hotiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

E. P. D.

SANTIAGO SOLER Y PLA.

La mort implacable sega continuament en lo camp de la vida. ¡Quants amichs qu' eran encant y alegría nostres, desapareixen, deixant en lo nostre cor un buyt, en los nostres ulls la cohissof de las llàgrimas!

Santiago Soler y Plá, l'eminent demòcrata, lo republicà constant, leal, infatigable, que ni en los llarchs periodos de tormenta, ni en las curtas horas de prosperitat, ni durant la prolongada expiació del partit republicà havia sentit mai lo defalliment, ni havia co-negut las vacilacions; Santiago Soler y Plá morí l'últim diumenje, casi repentinament, avants de cumplir sos cinquanta anys, respeciat de tothom, de tothom volgut, quan era moltissim encare lo que la democracia republicana tenia dret a esperar del seu talent y dels seus serveys.

Procedia l'difunt de aquella juventut aredorosa que tant ferm impuls donà a la glòria Revolució de Setembre.

A l'any 1862 se graduà de advocat; pero poch inclinat a la carrera del foro, prengué resoltament una part activa y entusiasta en los traballs del partit democràtic. Sa ploma de periodista s'exerci ab il·luminat en un periòdich titulat *El Constitucional*, que veia la llum a Barcelona, y víctima de persecucions y amenassas incessants, en una època en que la redacció de un periòdich demòcrata era l'antessala de presiri o de Fernando Poo, tinguè d'emigrar a França.

Pochs días ans d'estellar lo moviment de Setembre tornava a trobarse entre nosaltres: la Junta revolucionaria l'contà en lo número de sos membres; lo primer Ajuntament de la Revolució entre sos regidors, desempenyat ab notable acert, durant una petita temporada, lo càrrec d'arcalde primer; y en les Corts constituyents de 1869 y en las successivas de 1871, 72 y 73 sortí elegit constantment pel quint districte de Barcelona, distincions que com totas las que alcansà més tard, foren degudas, no al esperit bulliciós, tan en boga durant aquellas èpocas agitadas, sinó al aplom y a la mesura del seu temperament, a la integratit de sus conviccions y al acertat cop de vista politich que tots sos amichs li reconexian.

Santiago Soler y Plá no buscava l's càrrecs públichs; eran los càrrecs públichs los que anavan a trobarlo. Los qui no l'coneixian intimament podian tenirlo per politich de fortuna; pero a la veritat, tot quan sigüe, fou degut a las grans condicions de inteligença y de caràcter que atesorava, condicions que no necessitaven per cert alardejar pera posarse en evidencia.

En las Constituyents de 1873 fou elegit secretari de la



SANTIAGO SOLER Y PLA.

Càmara; després, al constituirse l'ministeri Salmerón, desempenyà la cartera d'Estat que cambià ab la de Ultramar al formarse l'últim ministeri de la República presidit per lo eminent orador D. Emilio Castelar. Per cert que desempenyat aquest càrrec, concebi y realisà l'gran projecte de trasladar-se en persona a la isla de Cuba, a fi de resoldre sobre l'terreno, las tremendas complicacions a que donava lloc l'estat de la isla en perament, a la integratit de sus conviccions y al acertat cop de vista politich que tots sos amichs li reconexian.

No li faltava ardiment, ni alteza de miras pera realisar un gran projecte, que tal vegada hauria produhit la pacificació de la isla; pero poch després de haver desembarcat, se trovà ab lo pavorós conflicte del *Virgilius* ab motiu del qual desplegà una gran habilitat, molta sanch freda y no escàs patriotisme, y la cayguda de la República que sobrevingué poch després, feu fracassar lo plan que l'havia mogut a emprendre aquell perillós viatge.

De retorn a Espanya y afiliat al partit republicà històrich, fundà *La Gaceta de Barcelona*, à la qual succehi la de *Cataluña*, que fou lo primer periòdich possibilista, que s'publicà a Espanya després de la restauració.

Elegit diputat pera las Corts de 1876, un trampa indigna l'despossehi del acta, després de lo qual ja no tentà nova fortuna en lo corromput bassal del sufragi restringit. Empleà son talent y sa activitat en organizar lo partit republicà històrich de Barcelona, logrant últimament unir y conciliar las distintas fraccions en qu'esta a dividit.

Nombrat regidor en las eleccions de 1885, s'allunyà prompte—legant motius de salut, massa certos per desgracia—de una corporació, ab la qual ni per sos actes, ni per lo molt que dona que dir, podia estar conforme. Com per altra part no se sentia ab forzas físicas bastants pera empredre una activa campanya de oposició, adoptà un significatiu retrahiment.

Tal es, a grans rasgos, la vida pública del home que la democracia republicana de Barcelona acaba de perdre. Las grans y poderosas simpatias que disfrutava s'posaren en evidencia dilluns, ab motiu del seu enterro, que sigüe un acte imponent. Totas las classes socials hi estiguieren representadas; tots los partits polítichs liberals, y principalment los republicans, y y més especialment encare l's possibilistas, pagaren a son cadáver aqueu últim tribut de veneració y de respecte.

Trist consol; pero consol al si, per sa desolada familia, y per tots quant hem perdut ab Soler y Plá un de nosaltres amichs més antichs y carinyosos.

**

JOAN ALONSO DEL REAL.

Dissapte de la senmana passada teniam lo sentiment de accompanyarlo al cementiri de Sant Gervasi de Cassolas. També ha mort jove... y ademès pobre.

Desgraciat en totas sus empresas, may li faltaren la serenitat de ánimo pera sobreposar-se als fatals decrets de la sòrt, ni la més incansable activitat pera contrarestarlos.

Alonso del Real era un escriptor de mérit. Incisius y valent, deya sempre lo que sentia, sense doblegar ja may sa honrada conciencia. Havia sigut fundador del diari republicà *La Razón*, qu'en lo primer periodo de la Revolució de Setembre tinguè de sostener las més rudas campanyas: havia escrit en colòboració ab l'autòr de aquestas ratllas la ruidosa parodia *La Passió política* formà part de la redacció de *La Gaceta de Cataluña*, y havia redactat en *LA CAMPANA DE GRACIA*, en sa època primera.

Actualment dirigia ab notable acert las publicacions de la casa Salvatella.

Un altre amich de menos, y un amich dels bons. ¡Qué trista es la vida, al veure que a cada pas que

LA CAMPANA DE GRACIA.

avansém queda darrera nostre un rastre de difunts que s' anticipan á empender l' últim viatge! ¡Quàntas baixas en poch temps! Seria horrible, si al perdre's ho perdiem tot! Per fortuna quedan aferrats en lo fondo de nostra conciencia, junt ab la sèva memoria, lo noble exemple de sus virtuts.

P. K.



BATALLADAS

E queixa *El Correo catalán*, de que *El Siglo futuro* tres vegadas en un sol article ha dit fonto à n' en Carlets. Y en Carlets per venjarse ha excomunicat al *Siglo futuro*, fent lo mateix que 'ls rectors qu' excomunican á la *Campana*. «Los que escriuen *El Siglo futuro* no son carlins; los que 'l llegeixen quedan expulsats del partit.»

Y à *El Siglo futuro*, com si las excomunions de aquest papa-natas fossin abono, li engreixan la suscripció qu' es per ell una delicia.

De manera que 'l periodich de 'n Nocedal, al dirli tonto tres vegadas s' ha quedat curt.

Ja pot dirn'hi sis, vuit, dotze y hasta una dotzena de frare, si així li sembla, perque la feta de las excomunions, resulta una solemne tonteria.

A Madrid s' ha obert una suscripció entre 'ls militars al objecte de regalar una espasa al general Cassola.

Y una cosa tan senzilla com aquesta, dona lloch á acaloradas discussions.

¿Qué seria, si en lloch de una espasa li regalessin una navaja?

Perque vaja, senyors, ja es hora de afeytar á algú.

A Fransa com à Fransa.

L' arcalde de Carcassona executa una trampa electoral, cosa rara allá, freqüent aquí. Se li entaula una causa criminal y surt condemnat á un mes de arrest, cosa freqüent allá, rara aquí.

L' arcalde 's fingeix malalt, y 'l procurador de la República 's presenta á casa sèva y l' obliga á omplir la sentencia del tribunal. Lo ministre de Justicia destituix al procurador de la República.

Pero un diputat l' interpela en la Cámara, y majoria, minorias, tothom pronuncia un vol de censura contra 'l ministre autor de la destitució.

Ja veuen los francesos: encara creuen ab l' eficacia y la virtut de la llei.

Ca, si aquella republicota no hi ha per hont agafarla.

Un senador ha proposat que s' imposi una cantitat alsada als que vulguin construir novas plassas de toros, destinantse lo que 's recaudi en tal concepte á atencions de la ensenyansa popular.

¿Creurian que aquesta proposició va promoure mullus y riallas burlonas?

Plan d' ensenyansa superior:

Per ilustrá al poble, toros:
pendaxos per adornarlo:
la espasa per ferlo creure:
las mulas per arrastrarlo.

Los periodichs publican una llista, per provincias, de las fincas embargadas per pago de la contribució.

La llista compren un conjunt de 413,465 fincas que han passat de las mans dels propietaris á las del Estat.

413,465 fincas qu' esperant qui 's presenti á comprarlas, no 's cultivan.

413,465 propietaris que havent perdut las terras que possehian, ni 'l consol los queda de cultivarlas, á titul de jornalers.

Per fortuna tenen encare un gran recurs.

Llensar las eynas del traball y posarse á bolsistas. Lo quatre per cent interior está á 71.65 y ab un mica que tots hi posém lo coll, arribarà á 72.

¿Ahont anirém á parar seguit questa marxa?

L' audiencia de Madrid ha condemnat al Sr. Chies á dos anys y dos mesos de presó per haver cridar *VIVA LA REPÚBLICA!* en una vetllada dada en honor de don Estanislao Figueras.

Per haver cridat: ¡VIVA LA REPÚBLICA!!

¿Ho senten bé?

¡VIVA LA REPÚBLICA!!!

Vagi sumant senyor Llauder:

Lo Diari de Lleida, un; *lo Semanari de Tortosa*, dos; *El Integrista*, tres; *Lo Bram de la patria*, qua-

tre; *Dogma y razón*, cinch; *El Norte catalán*, sis; *el Semanario de la Bisbal*, set y *el Semanari de Figueras*, vuit.

Total: vuit periódichs de boyna, tots vuyt catalans, qu' entre voste y 'l rey de las hungaras per tornas y en Nocedal, se 'n van tots ab en Nocedal.

Per fusellar á un home, fins aquí s' empleavan quatre fusells.

Pero 'ls carlins per assegurar lo cop, se valen de vuyt trabuchs carregats fins á la boca.

Es lo que diuhens ells:

—D. Carlos no es prou carli.

La culpa es de vostés, Sr. Llauder, y bén merescuda que 'ls està.

Van criar bestias; just es que recullin còssas.

El *Resumen*, periódich de 'n López Domínguez ha publicat una llista dels generals qu' estan en contra de 'n Sagasta.

Y dona la casualitat qu' estan en contra sèva tots los que 's fican en política.

Dirà algu que aixó no té res de particular?

Es veritat; pero té molt de general.

Lo fet es que separadas totas las espases, lo joch de cartas queda inutilisat.

Me sembla que dintre de poch sentiré aquesta pregunta:

—Senyors, ¿qui talla?

Y una vêu respondrà:

—Per tallar, las espases.

Recomaném als nostres lectors que tinguin criaturas los ingeniosos juguets que ven *El genio mecánico*, Peñayo, 8, ab los quals, a més d' entretenir als petits, se 'ls ensenyen las lletres ab molta facilitat y d' una manera agradable per ellis.

CARTAS DE PORA.—Lo rector de Vilanova de Prades va fer una prédica molt edificant sobre las mares que permeten á las sèvas fillas anar á sarau. «Las noyas á sarau—deya—s' agafan ab los xicotis; las sanchs se 'ls alteran y 'n surten desganadas.» Y despès afegia: «Voleu mūica? Donchs veniu á la Abadía que jo 'us 'n faré.

Vels'hi aquí un rector que tot ho vol per ell.

Lo mateix rector es dels que diuhens que 'ls que lleixen La Campana estan dats al dimoni. Me sembla que 'ls que 's donan al dimoni son los ensotanats, quan veuen que las noyas van á sarau, y ellis se 'ls han d' espinyar.

En cambi 'l rector de Torredembarra té un altre taranná. Aquest va solemnizar la festa de Sant Lluís Gonzaga ab un gran ball al saló ahont s' ensenya la moral, ball ab gralles al carrer per la gent baixa, com ell va dir, y á la nit gran disparo de carretillas desde 'l balcó de la rectoria, y molts crits de las donas que á lo millor se sentian una piula sota las faldilles. Al menos ab aquest sistema un hom guanya la gloria del cel fent la brometa.

MILENARI DE «LA CAMPANA».



STÁN acabantse 'ls traballs per la publicació del número 1,000 de aquest periódich, que veurà la llum lo dia 21 del actual. Ho advertim als nostres corresponsalys, perque 'ls que desitjin algun augment en sos envios, pugan advertir-ho ab la deguda anticipació.

Lo número constará de 16 grans planas, d' ellas nou de ilustració degudas als següents artistas: Molina, Apelles Mestres, Pellicer, Eusebi Martínez, Enrich Serra, Joseph Llobera, Antoni Fabrés, Mariano Foix, Miró y Gómez Soler.

Ademès contindrà dos dibuixos inédits, l' un del malaguanyat Tomás Padró y l' altre del eminent Fortuny.

En lo text variadissim hi figurant entre autres las firmas de Frederich Soler, Damás, Calvet, Conrat Roure, Pompeyo Gener, Anton Felius Codina, Joseph Coroleu, Eduard Vidal Valenciano, Frederich Rahola, Manuel de Lasarte, Eduard Toda, Joseph Güell y Mercader, Albert Llanas, además de la dels habituals redactors de aquest periódich y de alguns de sos colaboradors més distingits.

A pesar de que aquest número especial, destinat á conmemorar un succès tan poch freqüent com es la publicació del número milenari de un periódich semanal, lo qual suposa prop de 20 anys de existència, tindrà la importància corresponent á aquest succès, fentse dignes de competir ab qualsevol de las millors ilustracions, ja pels textos, ja pels grabats, ja per la bondat del paper y l' esmero del tiratje, ab tot y aixó, se vendrà per tot Espanya, al preu de 25 céntims de pesseta l' exemplar.

Baratura desusada
filla sols de una rahò:
l' obsequi no es per nosaltres,
sinó pels nostres lectors.

LA COMEDIA POLÍTICA.

I.

ENTRE BASTIDORS.

—Això s' embruta, don Práxedes.
—Martos, lo mateix crech jo
—Hi ha generals que murmuran.
—Y altres qu' estan fent lo bot.
—Diu que don Arseni intriga.
—Lo pitjó es que no està sol.
—En Cassola adquiereix forsa.
—Potser ja 'n té massa y tot.
—¿No creu qu' es indispensable
pendre una resolució
qu' esborri tots aquests núvols,
que dissipí aquests temors?
—Y tal si ho crech! Pero á veure
¿com se logra tot això?
¿qui es capás de trobar un medi
que 'ns tregui del tripijoch?
—Vosté es qui té de buscarlo.
—¿Qui? jo? Y vosté que no pot?
—Busquémo tots dos! —Conformes:
apa, busquémo tots dos.

II.

DON PRÁXEDES, sol.

—Cassola... Martinez Campos...
lo senyor duch de Tetuán...
en Salamanca... en Gamazo...
en Jovellar!... ¡Ay, ay, ay!
L' un me punxa pèl darrera,
l' altre 'm punxa pèl davant,
aquest no vol que enraoni,
aqueu me vol fer parlar.
Si 'm deixo caure á la dreta,
de la esquerda 'm xiularán;
si acas 'm inclino á la esquerda
llavors la dreta... ¡ay Sant March!
¿Cóm podria manegarm'ho
per sortir del mitj del fanch?
¿Cóm? ¡Calla!... Tapant las bocas
no es probable que... Ja està!
Ja hi trobat la medicina:
tanco las Corts... yá nanná...

III.

EN MARTOS, apart.

—Gracias al seu poch caletro,
don Práxedes s' ha lluit:
no té sèva ni la esquerda,
ni la dreta... ni 'ls del mitj.
Embolcant y fent planxes,
fins ara hem anat vivint;
pero aquest es un sistema
difícil de sostener...
¿Qué dirà 'l pais quan veji
que res de lo dit cumplí,
que no fem economias,
que passém dies y nits
fent discursos y discursos
que no portan cap profit?
¡Bah, bah! Lo què ara interessa
es passar bé aquest istiu.
¿De quin modo? Pues es fácil:
tancant las Corts desseguit.

IV.

MARTOS y SAGASTA, baixant al prosceni: à duo.

—Respectables diputats,
venerables senyors:
afirmada la pau pública
satisfeta la nació,
discutits los pressupuestos,
calmades las divisions
que ara poch van iniciarse
y contant ab la adhesió
d' aquestas dos majorias.
Lo govern ha pres l' acort
de donarlos la llicència
y suspendre les sessions.
¡Abur, pues! Prenguin los ayres,
banyinse forsa allá al Nort,
reposin de sos fatigas
y així, al sè la tarda,
tornarán més bons y grassos,
y podrán ab més ardor
dedicarse á fer la ditxa
d' aquesta noble nació.

Y aquí acaba la comèdia
ab tota felicitat;
després de sis ó set mesos,
de veure enredos en gran
y sentí arengas de 'n Pere
y escoltà arengas de 'n Pau,
pero, això sí... sense darnos
lo sufragi universal.

G. GUMA.

UN NOU PARTIT.



OMENSIN á prepararse: la vinya na-
cional tenia ja oidium, filoxera y
mildiu. Dintre de poch tindrà una
plaga més que la devori.

Están realisantse 'ls traballs pre-
liminars pera fabricar un partit,
nou de trinca, ab las sèvas dents,
las sèvas ungles y totas las eynas
que 's necessitan pera triturar con-
tribuents.

Diuhens que 'l director d' aquest tinglado es lo gene-

LA CAMPANA DE GRACIA.

ral Martínez Campos, y que á horas d' ara conta ja ab la cooperació de una pila de polítics qu' están indignats perque en Sagasta no compleix lo que ha promés ni 'ls ha fet ministres á n' ells.

Jo sempre havia cregut que això de la formació d'un partit nou era una cosa molt seria y feliaguda, que no 's feya sinó quan era absolutament necessaria; pero ara veig que anava escandalosament equivocat.

Per crear un partit basta que qualsevol personatje 's llevi de mal humor.

—Brrrf—diu lo personatje en qüestió, després de treure los estrenye-caps; —ja fa massa temps que hi figura jo en aquest partit. Ahir van cumplir tres mesos justos que vaig ingressarhi... tres mesos! Una eterinitat.

Aquí fa una pausa y dona uns quants passos per la habitació: després continua:

—Y bén mirat, ¡cómo me l' han premiada la mèva constància! Ab la mès negra ingratitud. Lo President del ministeri me saluda ab la mà com si fos un mosso de cafè; no 'm consulta res, no 'm' ha ofert cap embaxada... en fi, se 'm tracta com un ningú.... Si! Ja 'l pentinaré jo á aquest home: ja sabrà ab qui tracta. Me 'n vaig del seu partit y me 'n formaré un pèl meu us particular.

Y com que—segons l' adagi—no hi ha tarambana que no trobi infelissos que l' admirin y que siguin mès tarambanas qu' ell, lo discontent personatje reuneix en poca estona los suficients quintos pera formar un pelotón.

Y ja tenim lo partit organiat.

No sè si 'l que ara està en prempsa s' ha engiponat d' aquesta manera; pero casi es de suposar que sí.

Ara com ara 'l nou partit no té programa, ni bandera, n' ideal; pero já qué va que ja té nou ó deu persones que esperan pescar una cartera de ministre?

Lo important pels partits rovells es organizar ministeris y repartirse 'ls empleos: la confecció del programa ja 's fa després, quan hi ha temps, en quatre esgarrapadas.

Perque, realment, hi ha res mès fácil que redactar un programa politich?

S' agafa un paper qualsevol y ab la pitjor lletra que 's pot, s' hi escriu:

«Economias, moralitat, administració!»
«Abaix la empleomania! abaix lo favoritisme! Viva la regeneració nacional!»

Ja está fet lo programa. Y tan bén fet, que no hi ha espanyol que no s' entussiasmi llegintlo y no 'l accepti ab los ulls plens de llàgrimas.

Lo mal es que la mateixa abundancia de partits escaua al públich y 'l fa ser desconfiat.

Passa 'l mateix que ab los espectacles. Quan no mès hi ha un teatro, tothom acut cap aquell; pero en haver-hi set, ó vuyt ó nou ó deu, ¡adiós! las massas se destorstan, y no sabent á quin acudir, los deixan tots desert.

Qui es capás de coneixer, de tants partits com hi ha avuy funcionant, quin es lo millor?

L' un promet rebaixar contribucions, l' altre suprimir las quintas, l' altre abolir los consums, l' altre... que se jo! Crech que hi ha partit que 'ns ofereix un duro diari, una terça de carn y un pà de tres llurors, portat tot á domicili.

Per xó se 'm figura que 'l partit que ha nascut ó qu' està á punt de neixe no podrà salvarse, y haurá de quebrar als pochis dies de obrir l' establecimiento.

N' hi ha massa que li fan la competència.

FANTÀSTICH.



O hi ha dupte, la Exposició universal no alcanserà la deguda importància fins al pròxim setembre, y tot gràcies á que 'l partit conservador s' ha decidit a favorirla.

Se 'ns asegura que 'l comité de aquest partit ha demanat local per alsar una barraca en la piazza de Catalunya, ab la idea d' exposar un fenomeno de la naturalesa.

Aixis com hi ha qui ensenya fieras y tiburons, ells ensenyaran un Mónstruo.

—Senyors, dirán: entrin á veure al gran mónstruo del sige. Ja ja prop de tres anys que no menja. En canvi quan s' hi posa es capás d' estarse menjant sis anys de carrera.

Y figurínse si n' hi anirà de gent á veure'l.

Los conservadors, al demanar á D. Anton que vingui a Barcelona, se proposan realitzar un acte.

Entenemnos 'un acte ó un téch?

Convè que D. Francisco de Paula cada dissapte al vespre fassa castell de fochs al Parch.

Està probat que per veure l' Exposició, no van al Parch més enllà de tres mil persones.

En canvi per veure uns quants cohets y sentir uns quants petardos se n' hi reuneixen de 16 á 17 mil.

Quina llàstima no haverho sapigut avans, y lo que 'ns havém gastat ab edificis per la Exposició, 'ns ho hauriam gastat ab piulas.

No falta qui traballa per formar lo partit dels generals.

Tampoch falta qui tem que ab la mateixa rahò 's formi partit dels coronels.

Y 'l dels capitans, y 'l dels subtinents, y 'l dels sargentos, y 'l dels cabos...

Y hasta podria succehir que 's formés lo dels ranxeros.

Que després de tot seria 'l que tindria més partidaris... y més ranxo á repartir.

S' han tancat las Corts sense aprobarse la lley del ferrocarril del Noguera Pallaresa, esperanza vital de la província de Lleida.

Si 'ls de Lleida carril volen inspirir-se ab l' Aragó:
má á la cintura, quadrarse
y apendre de dir Rediós!

Una escena curiosa.
Parlava 'l general Martínez Campos en lo Senat, y com de costum, descarrilava.

Lo president ja havia agafat la campaneta per parlar 'l vol, quan tot plegat se repensa, escriu un paperet y l' hi envia per conducto de un altre senador.

Per lo vist en Martínez Campos es un senador diferent dels altres y se li han de guardar tots los miraments.

No en va es Princep de la Milicia.

O de la Malicia.

Y que quan s' engravia, no para fins á Sagunto.

Pochs dias després de haver sortit de Barcelona la família real va inaugurar-se un Centre de confiters y pastelers.

Quina llàstima que no s' hagués inaugurat alguns dies avants, convidant al acte al Sr. Sagasta!

Pero tot se pot arreglar, nombrantlo President honoriari, ja que avuy com avuy D. Praxedes es un dels primers pastelers d' Europa.

Lo mestre Pardàs, que tan notables concerts havia donat fins ara ab l' orga de la Exposició, sembla—segons diu un periódich—que no 'n donarà cap més, ab motiu de certas diferencias que....

En fi, las diferencies, es molt probable que las expliqui 'l mateix Sr. Pardàs, per medi de un remilit.

Tot lo de la ditxosa Exposició té la mateixa fi.

Qui ho havia de dir que hasta l' orga elèctrica acabaria per tornarse una orga de rahons!

Dissapte 'ls aeronautes que van elevarse ab la bomba libre, van tenir un magnífich viatje, anant á caure en las inmediacions de Granollers.

Los vehins de aquella vila simpàtica y hospitalaria, van rebre admirablement als navegants aèreos, colmant-los de atencions y obsequis.

Es molt natural: ja van compreender 'ls de Granollers que als aeronautes se 'ls ha de rebre sempre com á persones que cauen del cel.

Los conservadors son molt especials. Escolteulos particularment y 'us dirán que son acerrius partidaris de las economias.

Pero 's discuteixen los pressupostos, y per no comprometre, callan, quan haurian de dir quinas son las economias qu' ells sustentan.

Fins ara no economisan més que dugas coses:
Las paraules y la franquesa.

Al nou partit que tractan de formar los descontents de la majoria, 'l batejan ab lo nom de tercer partit.

O com si diguessim: parfit de tercera classe.

Anirán tots á tercera
sí 'ls deixan seguir avant;
mes crech que 's contentarán
ab quedarse á la perrera.

Lo nou drama d' Echegaray *Lo sublime en lo vulgar*, escrit expressament pera ser estrenat á Barcelona, ha resultat una obra notabilissima, pero no s' ocupa de res de aquí.

Y jo que 'm figurava que tractaria de un assumpto local, de interès palpitant!

Lo *sublime*: en Rius y Taulet. Lo *vulgar*: l' Ajuntament que 'l rodeja.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Mu-dan-sa.
2. MUDANSA.—Vaca-Saca-Paca-Haca-Flaca-Faca-Taca.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Per no mudarse de pis.

4. ROMBO.—

*L
P O P
P E N A S
L O N D R E S
P A R E T
S E T
S*

5. GEROGLÍFIC.—Com més missas més pessetas.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Nitotare, P. Pallús y N. Miaron; n' han endavinadas 4 Un de la imprenta y Sient Erat; 3 Jani Jolup y Ego Sum; 2 J. T. Anguila y Francisco Sala; y 1 no més Anton de la Magestat.



XARADA.

Quan la Pepa t' hu-dos flòs,
mirant son bonich tercer
davant d' aquell sabater,
t' estàs tú sempre fent l' òs.
Mes, vés de posarhi mida,
perque si 'l fas enfadà
ab lo total á la mà
te donarà una corrida.

GERONI DE LA BORDETA.

ANAGRAMA.

L' altre dia D. Pasqual
va dir això al seu nebot:
—Mira nen, vés á la tot
y tot las tot del pardal.

J. P. UN BELLUGUET.

TRENCA-CLOSCAS.

A. AGNA MASIP.

MALLORCA.

Formar ab aquestas lletras lo títol de una aplaudida sarsuela castellana.

J. COCA Y COCA.

ROMBO.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

LA TANCADA DE LAS CORTS.



—¿Que jo no vull las reformas?
No es cert. Mirin si las vull,
que vaig à pendre las ayguas
y las posaré en remull.